

Sygnatura akt I C 459/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 01-08-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Kwiatkowski

Protokolant:Katarzyna Mulak

po rozpoznaniu w dniu 01-08-2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. M.

przeciwko Z. C.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. C. na rzecz powoda Z. M. kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych o/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.292,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa(...)kwotę 225,00 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

I C upr 459/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 14 listopada 2012 r. powód Z. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Z. C. kwoty 10000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2009 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód pożyczył pozwanemu kwotę 11000 zł. Pozwany fakt ten potwierdził w oświadczeniu z 28 lutego 2009 r., zobowiązując się do spłaty długu do dnia 30 czerwca 2009 r. Dobrowolnie zapłacił jednak jedynie kwotę 1000 zł. W związku z tym powód domagał się zwrotu pozostałej kwoty.

Nakazem zapłaty z 12 grudnia 2012 r. wydanym w postępowaniu upominawczym powództwo uwzględniono w całości.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty pozwany Z. C. wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, iż kwotę pożyczki w całości spłacił.

Dodatkowo pozwany podniósł zarzut przedawnienia, wskazując, iż powód udzielił mu pożyczki w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwany Z. C. pożyczył od powoda Z. M. kwotę 11000 zł, co pokwitował oświadczeniem z 28 lutego 2009 r., w którym zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 30 czerwca 2009 r.

(dowód: oświadczenie z 28.02.2009 r. – k. 9)

Pozwany nie zawierał umowy osobiście, lecz poprosił o pomoc wspólnego znajomego – I. S. (1). I. S. (1), pozostający na stopie towarzyskiej z powodem, poprosił o pożyczkę dla pozwanego i następnie przekazał pozwanemu pieniądze. Żona I. G. była zaś kuzynką żony pozwanego, dzięki czemu rodziny pozwanego i świadka się znały.

(dowód: zeznania I. S., M. C. – rozprawa w dniu 20 czerwca 2013 r., G. S. i pozwanego – rozprawa w dniu 1 sierpnia 2013 r.)

Mając powyższe na uwadze, Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było, że pozwany zawarł z powodem umowę pożyczki, potwierdzając ten fakt własnoręcznym oświadczeniem.

W pierwszej kolejności pozwany zarzucał, iż pożyczkę w całości zwrócił. Fakt zapłaty powinien być jednak stosownie do art. 6 kc udowodnić. Obowiązkowi temu jednak nie sprostał. W szczególności nie był w stanie przedstawić żadnych pokwitowań. Zeznający w sprawie członkowie jego rodziny – żona M. C. (2) i syn A. C. nie mieli wiedzy o tym, że pozwany przekazywał powodowi osobiście jakiegokolwiek kwoty. Wskazywali natomiast, że pewne kwoty były przez pozwanego przekazywane I. i G. S. (2) za pośrednictwem A. C.. I. i G. S. (2) nie przeczyli, że pewne kwoty od pozwanego otrzymali, zaprzeczając jednak, ażeby spłacili następnie powoda. Wypada zauważyć, że samo przekazanie jakiegokolwiek kwoty wskazanym świadkom nie zwalniało jeszcze pozwanego od zobowiązania wobec powoda. Skądinąd sam pozwany twierdził, że większą część długu zwrócił osobiście, nie mając jednak na ten fakt żadnych dowodów. O zaspokojeniu roszczeń powoda nie świadczył także zatem dokument w postaci pokwitowania przelewu, w którym pozwany przekazał kwotę 1000 zł, ale nie powodowi, lecz G. S. (2) (por. k. 66 akt) Wobec powyższego Sąd stwierdził, że brak jest przekonujących dowodów, iż pozwany zwrócił powodowi całość pożyczonej kwoty.

Nieuzasadniony był także zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia roszczeń wynosi zasadniczo dziesięć lat, a roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. Pozwany nie był jednak w stanie wykazać, że otrzymał od powoda pożyczkę w ramach prowadzonej przez pożyczkodawcę działalności gospodarczej. Z samego faktu, że powód taką działalność prowadził (co potwierdził świadek I. S.), nie wynika jeszcze, że każda pożyczka przez niego udzielona została dokonana w ramach tej działalności. Zdaniem Sądu przeczą temu tak okoliczności zawarcia umowy, jak i sposób jej udokumentowania. Z zeznań świadków, potwierdzonych w istocie przez pozwanego wynikało, że pozwany pożyczkę uzyskał w ramach pomocy rodzinnej, dzięki prywatnej znajomości świadka I. S. z powodem. Najprawdopodobniej dlatego umowa nie została spisana, lecz jedynie potwierdzona odręcznym pokwitowaniem pozwanego. Wypada zauważyć, że pozwany twierdził w czasie przesłuchania, że umówił się z powodem także, co do odsetek, jednak w pokwitowaniu pożyczki żadnej wzmianki o odsetkach, czy to kapitałowych, czy to za opóźnienie nie umieszczono. Brak zastrzeżenia odsetek kapitałowych dodatkowo wskazuje, że powód nie udzielił pozwanemu pożyczki na warunkach rynkowych. To zaś dodatkowo przemawia za przyjęciem, że pożyczka nie została udzielona w ramach jego działalności gospodarczej. W sytuacji, gdy roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne z dniem 1 lipca 2009 r., było oczywistym, że nie uległo ono jeszcze przedawnieniu w terminie dziesięcioletnim.

Mając zatem na uwadze, że pozwany nie wykazał faktu zwrotu pożyczki, stosownie do art. 720 § 1 kc powództwo uwzględniono w całości, orzekając, jak w pkt I wyroku.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 kc. Termin płatności pożyczki wynikał bowiem z oświadczenia pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, zasądzając na rzecz powoda zwrot kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 1200 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłaty sądowej od pozwu w kwocie 75 zł.

O kosztach brakującej opłaty sądowej od pozwu orzeczono na podstawie art. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc.